

VĚTRNÍK

Ročník 53.

Pátek 7. října 2022

číslo 8.

Tak už je to dobře?

„Děkujeme milý Krakonoši, divadelníci, přátelé ochotnického divadla za krásné přivítání. Doufám, že jsme přivezli pěkné počasí. Dneska jsme tady po dvacáté a poprvé jsme zde byli před třiceti roky v roce 1992 ... A poprvé jsme tady byli před čtyřiceti lety v roce 1982 s inscenací Maryša bratří Mrštíků – už je to dobře?“ obrátil se Jindřich Kahoun na Boleradické, kteří stáli na divadelních schodech a napovídali. Dodal ještě, že nejzdí na KDP jen, když postoupí s nějakou inscenací. „Jezdíme celých těch čtyřicet let každý rok na podzim, abychom byli blíže horám, přírodě, divadlu a lidem, kteří tady jsou,“ uzavřel Jindřich Kahoun. A pak už se ochutnávali hrozny v tekutém i pevném stavu a všem bylo dobře.
(jn)

pátek 7. října 2022		
kdy	co	kde
9:30	rozborový seminář	malý sál
11:30	loučení Boleradice	malý sál
13:00	KR SČDO	Aktiv
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Štítina	před divadlem
17:00	Fantastická žena	velký sál
	Štítina	
20:00	Fantastická žena	velký sál
	Štítina	
22:00	seminář KDP	půdička
22:00	večírek Štítina	malý sál

Recenze: Alexandr Gregar

Vilém Mrštík: Pohádka máje

Divadelní soubor bratří Mrštíků Boleradice

Boleradický soubor má jistojistě ve Vysokém nad Jizerou své domovské právo. A možná i adresu – počet jeho účastí na Krakonošově divadelním podzimu už dosahuje slušné dvojciferné číslo, a vždycky patřil k ozdobám této přehlídky...

Ostatně i letos vzbudil (zasloužené) očekávání, zvláště když hodlal přivést inscenaci autora, s nímž v minulosti slavil nejen zaslužený úspěch – inscenace *Maryši* či *Roku na vsi* patří k nezapomenutelným opusům tohoto souboru. A navíc Vilém Mrštík (i jeho bratr Alois) neodmyslitelně patří do rodného listu Boleradických – nejen proto, že je mají v názvu, ale také proto, že je hraji jako autora(ry), kteří významně souvisí s prostorem poblíž Boleradic (v Divákách má V. M. hrob). Navíc herci a inscenátoři Divadelního spolku bratří Mrštíků mají cit pro poetiku jejich textů a zároveň i cit pro zpěvnost, košatost, syrovost i něhu tohoto kraje vína a písní.

Pohádka máje vše z těch krajo-
vých atributů nabízí: je to laskavý příběh o probouzené dospělosti (v inscenaci dokonce kontrasig-

nované prostřednictvím „retromotivů“ dospělé Helenky a Říši). Také je to o naději i strachu, o dychtivém mládí i šedé próze života. V podání boleradického souboru můžeme najít vše z tohoto repertoáru. Byť bychom, hodnotíme-li celkové vyznění inscenace, mohli dojít i k přesnějšímu titulu: *Pohádka máje – bez vášně...*

Té jakoby se celkovému tvaru inscenace (i hereckým výko-

nům) nějak nedostávalo, vidíme sice velmi pěkné (většinou) herecké výkony, slova plynou umně a vědomě, tančí se, zpívá. Ale jakoby opatrně, z jednání nepramení konflikt, máloco vede jen k náznaku napětí, Říša se Helenky snad ani (pořádně) nedotkne, a když, tak mimo vašeň... Vzpomínal jsem včera večer na inscenaci Divadla Na provázku z roku 1977 (viděl jsem ji tehdy v Brně na vlastní oči), kdy z Miroslava Donutila i Ivy Bittové vašeň přímo tryskala a Revírník (Jiří Pech, jak jinak) nadával a řval. Samozřejmě Boleradickým nevyčítám, že se chovají mírněji a že potlačili např. i mnohé repliky, které by mohly vzbuzovat – v rámci milostných vztahů, o něž v inscenaci jde, i nepřipadnou reakci publika (natož herců), dnes to mnozí tak neberou... Byť Říšovo „ani se tě nedotknu“, když při tom Helence tiskne koleno, je jistým kouzlem nechtěného...

Boleradickým se samozřejmě podařilo připravit z původního románu a Plevovy dramatisace z 50. let minulého století (i vkladem režisérky Ivy Kahounové) inscenaci jako určitou

fresku, mozaiku, klipový soubor obrazů ze života moravské vesnice. Navíc s mnoha jejími atributy realizovanými v kostýmech, v písních, ve scéně – jí dominují stylizované a přitom konkrétní krajinné motivy blízké impresionismu (odkaz na dobu i část autorova uměleckého vyznání) promítané na textilní závěs. A propó – vlastní hrací prostor je minimalistický, pár rekvizit či kousků mobiliáře, židle, stoly a postel (na kolečkách), a to perfektně a v rámci scénického pohybu vše nenápadně přemísťované. Přední rozlehlý prázdný prostor i zadní část jeviště za projekční záclonou, kde se odehrávají symbolické davové scény (a kde nám také objevuje retro obraz zestárlých Helenky

a Ríši) nám nabízí i průnik do modernějších podob divadla...

Problémem inscenace je – možná – hudební složka, poněkud nesourodá a různé kvality (stylem i špatnou hlasitostí). Zvláště problematická je ona jakási dechovková hudba coby ilustrace tanečních scén. A nejsilnější hudba působí tam, kde živě zazní v písních – ty navíc přispívají k rytmizaci děje a mají hlubší stylotvorný význam, nejsou jen kulisou. Škoda, že s tímto (pouze naznačeným) principem nepracují inscenátoři vědomě – a více.

Herci jednájí přirozeně, akcentují svůj smysl pro poetiku textu, hrají přehledně a srozumitelně, režisérka buduje situace smysluplně a dokonce i stylově trochu „vznešeně“, jak se to zřejmě k autorské ikoně sluší. Byť by se jistě našly i jiné prostředky či jiná, plastičtější a logičtější řešení, ale to je na rozhodnutí režisérky a souboru... Někteří herci nezaprou sklon k vyzkoušenému psychologickému realistickému hraní, které patří k jejich životní zkušenosti. Ovšem velmi sympatický, promyšlený (a nejen „ze vzduchu chycený“) výkon nabízí představitel Ríši. Do jisté míry i půvabná Helenka, byť její hra „na naivku“ by mohla mít překvapivější (a zábavnější) konsekvence... Škoda, že propracovanější situací (kromě pravděpodobného dialogického jednání, kterým herecký soubor vědomě vládne) –

jako byla např. situace, když Ríša pod stolem loví pozvání do Brna – nebylo více. Někde by k větší přesvědčivosti a významotvornému jednání stačil jen krok.

Boleradická inscenace *Pohádky máje* je však také jistý fenomén: dýchá na nás sice starými časy a lehkým příklonem ke skanzenu, a nejen tématem či víc než sto let starým stylem dramatického spisování, což vůbec nevádí – protože současně také lehce naznačuje ovlivnění současným světem (divadla). Inscenace *Pohádky máje* nám samozřejmě nabízí jaksi nostalgickou a snad i trochu sentimentální podobu tradičního divadla, jenže z pramene čistého, divadla vědoucího, pokorného a láskyplného. Je to, a to nemyslím ani trochu pejorativně, takové amatérské či chcete-li „ochotnické moravské národní divadlo“, které má svou chuť a vůni, svou sílu a hlavně svůj smysl – a to stále. Ono totiž to „tradiční venkovské divadlo“ má něco do sebe...

Půdičkáři

Ocenili jsme dramatickou volbu, která akcentuje současnou touhu po idyličnosti a návrat ke kořenům. Domníváme se, že zvolená forma je příliš pietní a působí archaicky a místy zdlouhavě. Téměř nehmotná scéna skrze projekci impresionistických obrazů skvěle evokovala krásu přírody a ruch velkoměsta. Práce s revuálkou nám přišla zbytečná. Výpravu vhodně doplňovaly kostýmy, kde bychom polemizovali s dámskými doplňky a absencí pánských klobouků. Vyzvedli jsme herecké výkony staré gardy.

V. Kracík: Občas se ptám, jestli naše práce má smysl

Klub režisérů SČDO (Svaz českých divadelních ochotníků) se na KDP poprvé objevil v roce 1993 a rozšiřuje tak nabídku seminářů na Krakonošově divadelním podzimu. Letošní společné téma je Dialog v čase a prostoru – prostor a čas v dialogu a seminář vede režisér a dramaturg Vladislav Kracík.

Kam až sahá tvá vysocká historie, po kolikáté tu jsi?

Po čtvrté. Poprvé jsem zasedl v porotě, to byla skvělá zkušenost. Teď tři roky po sobě vedu seminář Klub režisérů SČDO. Musím uznat, že mi seminář vyhovuje více.

Kdo tě oslovil?

Myslím, že Hejralovi. Já se od nás z divadla znám s Alešem Hejralem, dělá u nás technika. Potkali jsme se až v Olomouci, přitom já pocházím z Nové Paky z Podkrkonoší. Poprvé ve Vysokém jsem byl, když jsme tu natáčeli film o vysockém divadle a okolí.

Narodil ses v Jilemnici, studoval v Pace, to je opravdu blízko. Víš o někom z rodiny, kdo by jezdil na přehlídku do Vysokého?

To si nevybavuji. Vztah k divadlu jsem získal až později, takže jsem divadelní společnost moc nevyhledával. Moje cesta k divadlu byla klikatá.

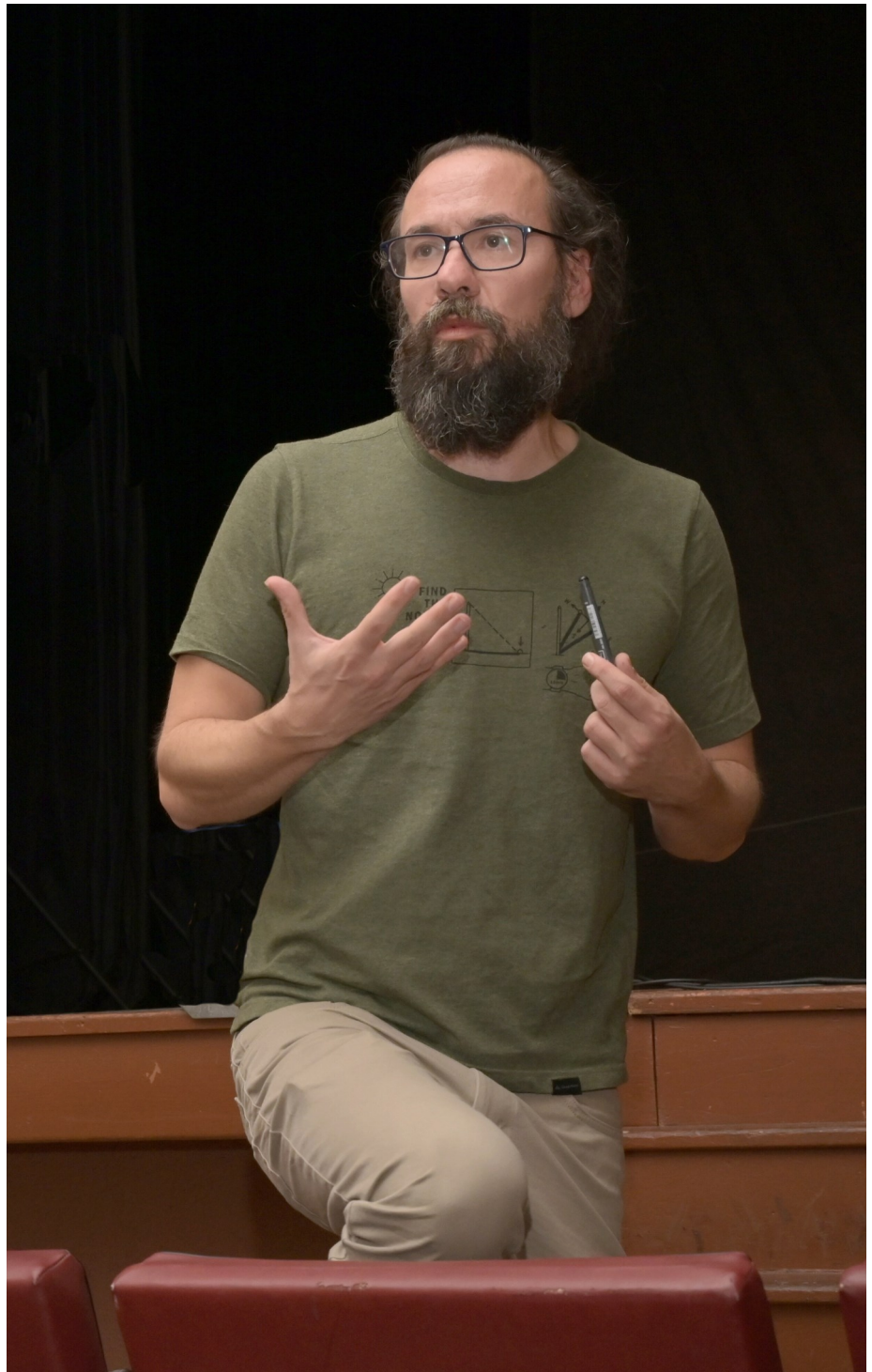
V Olomouci jsi spoluzakládal divadlo Tramtárie. Jste už v síti profesionálních divadel?

Jsme profi scéna, závislá na prodaných vstupenkách i na dotacích, říká se tomu vícezdrojové financování. Jsme divadlo komorní, spíše studiového typu, takže návštěvník u nás samet a zlato těžko najde.

Sídlíte vedle stadionu, kostela, dopravního hřiště a soudu. Využili jste někdy takový prostor pro tvůrčí činnost? Vyběhli jste někdy z divadla na koupaliště?

To ani ne. V Olomouci žijeme, takže z mapy to možná vypadá zajímavě, ale pro nás je to každodenní život. Za prostory divadla jsme opravdu rádi. Sídlíme ve druhém patře, což už je na divadlo trochu zvláštní.

Divadlo Tramtárie je čím dál tím více známější a začínáte se

profilovat širší základně diváků. Trochu mi to připomíná cestu Dejvického divadla.

Ano, to se skutečně děje, i když přirovnání s Dejvickým divadlem je až vyšší meta. Začínali jsme jako studentské amatérské divadlo, pak jsme roky byli polo-profesionálové. Vývoj byl nutný,

začínali jsme před dvaceti lety. Spoustu věcí jsme dokázali a spoustu věcí ještě musíme dokázat.

Co je Klub režisérů SČDO?

Je to místo, kde se setkávají lidé, kteří mají k divadlu blízko a chtějí o něm přemýšlet, což je obecně mantra pro celou přehlídku.

ku. Já seminář беру po svém a místo dlouhé teorie si se seminaristy hned ukážeme, jak by se některé divadelní problémy z inscenací daly řešit jinak.

Kolik jsi měl přihlášených zájemců?

Se mnou nás bylo devatenáct, což vcelku vyhovuje. Pracovali jsme od jedné do čtyř odpoledne v místní sokolovně. Formát semináře přizpůsobuji počtu seminaristů. Vybereme si dialog pro dva až tři lidi. Rozdělíme se do skupin, kde konkrétní text zpracovávají podle svého. Poté si dialogy předvedeme a říkáme si, kdo měl lepší nápady, co by šlo řešit lépe. Skvělé je, že rovnou vidíme výsledek a bavíme se o interpretaci, o způsobu provedení, zobrazení i vyprávění. Je to kouzlo divadla a skvělá zábava. Účastníci musí tvořit, musí přemýšlet. Baví mě ten jejich zápal.

Máte tendenci ze semináře udělat výstup pro diváky?

Nemáme. Možná se to nabízí, pak by se seminář dostal do širšího povědomí. V momentě, kdy začneme pracovat na výstupu, tak si zabereme dva tři dny, které pak chybí. Cílem semináře není udělat výstup, ale otevřít dveře do jiného přemýšlení o divadle. I ten týden je krátká doba.

Potkáváte se s kolegy, kteří vedou další semináře, KDP mladým a Půdičku?

Jistě, hlavně v rámci festivalo-

vého barového a hospodského života.

Vrátíme se do Olomouce. V říjnu vás čeká premiéra. Jedná se o tvoji hru?

Ne tak úplně. S režisérkou jsme se inspirovali jedním filmem, stvořili jsme text a jmenuje se Horory z manželských ložnic. Premiéra bude 11. října.

Režisérkou je Hanka Marvanová. Je to tak Hanka, kterou známe i z Vysokého?

Ano, to je ona, svět je malý a náš divadelní život je trochu kočovný.

Když píšeš divadelní hry, jak to probíhá? Sedíš a píšeš nebo sbíráš nápady, které pak hodíš na papír?

Je to spíše ta druhá varianta. Už jsem toho napsal docela dost, autorské hry a autorské adaptace jsou moje specializace. Můj systém práce je explozivní. Dlouho sbírám materiály, načítám si souvislosti, dostávám do sebe informace, vznikají tabulky a diagramy. Samotné psaní mi pak trvá asi čtrnáct dní, tedy když píšu osm hodin denně.

Tvé texty jsou vtipné, zábavné, mají nadhled a švih. Vypovídají o tom, jaký jsi ty?

Když píšu, tak mám pocit, že jsem vtipnější, bystřejší, rychlejší než v reálném životě. Málokdy bavím celý stůl, vlastně skoro nikdy. Moje komedie to však dokáží. Při psaní si představuji hru

a všechny postavy, takže se směji nahlas, pláču, jsem vztekly a podobně. Jelikož často píši v kavárnách, jsem pro ostatní trochu za blázna.

Tak možná nejsi bavič pro celý stůl, ale umíš k sobě lidi přitáhnout. Důkazem je i tvá profese, kde nestačí mít vystudovanou školu a být dobrý manažer.

V tom máš pravdu. David Drábek nám na škole říkal, že divadelní režie je z velké části o zacházení a vycházení s lidmi. Dobré divadlo nikdy neuděláte se souborem, který je rozhádaný. Soubor potřebuješ dostat na svoji stranu a stmelit ho. Ne vždy to jde, herci jsou svérázní, tvůrčí a emocionální osobnosti. Pokud se povede, že soubor drží při sobě a jde za tebou, tak máš z poloviny hotovo.

Na repertoáru máte i pohádky. Je tvůj syn, který byl s tebou o víkendu ve Vysokém, tvůj divák i tvůj kritik?

Jsem skutečně vděčný, když se mu pohádky, které děláme, líbí. Občas se ptám, jestli naše práce má smysl. V době covidu byly tyto úvahy časté. Dělat divadlo pro děti smysl má, to je bez debat. Divadlo dokáže dětem nabídnout mnohem více než televize. Lépe se pracuje s dětskou imaginací, dokážeme být aktuální a k dětem promlouvat. (fry)

Seminář Klubu režisérů SČDO

Jako každoročně se v rámci Divadelního podzimu uskutečnil seminář Klubu režisérů SČDO, i letos pod vedením Vladislava Kracíka, uměleckého šéfa Divadla Tramtarie v Olomouci. Seminář probíhal od 1. do 7. října, vždy v odpoledních hodinách. Jeho náplní bylo na základě vybraných dialogů vytvořit koncepci jevištního ztvárnění.

Pracovalo se na dialozích z her Pes, noc, nuž od M. von Mayenburga, Tracyho Tygr W. Saroyana, Horory z manželských ložnic V. Kracíka a Madisonské mosty R. J. Wallera. Kurz probíhal tak, že na začátku se seminaristé seznámili s daným dialogem, následně se rozdělili do skupin a během 45 minut si dialog

zrežirovali a zahráli. Následovala diskuze ostatních seminaristů nad způsobem a možnostmi předvedených vystoupení. Jednotlivé nápady, postřehy a problémy poté lektor shrnul a uvedl do obecnějších souvislostí.

Do semináře byl zařazený také jednodenní kurz základů jevištního svícení a jeho použití v praxi.

Na semináři bylo celkem šestnáct účastníků z řad herců, režisérů i scénografů. Děkujeme tímto pořadatelům za možnost uspořádat jej.

*lektor Vladislav Kracík
vedoucí KRSČDO
Jaromír Kejzlar*

Postupové přehlídky se uskutečnily během dvou let

Příprava 53. ročníku Krakonošova divadelního podzimu byla náročná. Organizátoři měli obavy z opětovného uzavírání kulturních zařízení kvůli covidu. Přesto se postupový systém podařilo naplnit. Jak, to si přečtete v následujících řádcích.

Trhové Sviny přesunuly přehlídku z jara 2021 na září. Na programu byly: Alenka v říši divů Lewise Carrolliho v provedení Kulturní společnosti Alta Hluboká nad Vltavou, Dokud se tančí Stanislavy Kočvarové inscenované ŽAS Homole, Divadelní klub Ostrolovský Újezd uvedl Nízko-
tučný život Viliama Klimáčka, Novoveský utopenec Nová Ves předvedl hru Petra Tomšů Zase ti zastupitelé a přehlídku zakončil Divadelní soubor Vojan Libice nad Cidlinou Horníčkovou komedií Slaměnný klobouk. Proti programu z jara vystoupil navíc i Divadelní spolek Rolnička Hořice na Šumavě s hrou Antonína Švece st. Nebojte se nic čarodějnic. Porota ve složení Rudolf Felzmann, Jaromír Kejzlar a René Vápeník nominovala na KDP Homole a doporučila Libici.

Rok 2022 započalo **Třeštské divadelní jaro**, kde bylo 15 představení, ale jen tři soutěžila o postup na KDP, další dvě byla zrušena. Soutěžní byla Hračka Kateřiny Pokorné souboru VOŽIVOT Mladá Vožice, Královny Michaely Doležalové a Romana Vencla v provedení Divadelního tria Tři grácie z Předína a doporučení získalo Jedno jaro v Paříži aneb Kravavá Henrieta Oldřicha Daňka v provedení Divadla Stodola tehdy ještě z Jiříkovic. Zde porota - Michal Zahálka, Ladislav Valeš a Roman Mikeš - mohla a doporučila Divadlo Stodola.

Na přelomu března a dubna se konala **přehlídka v Boleradicích**. Porotci Jaroslav Kodeš, Ladislav Valeš a Eva Kodešová zhlédli pět představení a jednoho hosta. Součástí byla i herecká dílna. Divadelní spolek Dolní Bojanovice zde uvedl Ray Cooneyho hru Nerušit, prosím, Rádobydivadlo Klapý vystoupilo jako host přehlídky s Hostinou dravců, Staré pověsti české Jaroslava Vojance uvedl Divadelní spolek Slovani Čebín

a Rocker a dvě staré dámy Jany Pacnerové inspiroval Divadelní soubor Blažena Blažovice. Doporučení na KDP obdržely divadelní soubory Jiřího Voskovce Sázava za hru Robina Hawdona Dokonlá svatba a AMADIS Popůvky za Smíšené dvouhry Alana Ayckbourn, Harolda Pintera a dalších.

Klicperovy divadelní dny v Sadské měly na programu titul Carla Goldoniho Poprask na Laguně, ale pro onemocnění člena Divadelního spolku Lázně Toušeň byla hra stažená. Divadelní spolek Zornice Maršovice uvedl hru Michaely Doležalové Ztracená v čase. Dále zde byly dvě pohádky: Alenčiny rošády Karla Červinky v podání DS DIPONA Louňovice a lidová pohádka Sůl nad zlato souboru DS Jirny. DS Vojan Libice nad Cidlinou s Vernisází Václava Havla byl jako host. Porota Lenka Láznovská, Karel Thomas a Milan Strotzer nikoho nenominovala, ani nedoporučila na KDP.

Soutěžní přehlídka v Brněnci se nekonala.

Podruhé byly **Trhové Sviny** koncem dubna. Stejná porota jako v roce 2021 hodnotila pět představení. DS Ludvíka Němce

Bystřice uvedl Holku odjinud Rudolfa Tinnera, ŽAS Homole přijel s vlastním představením Lock-Downův syndrom a byl doporučen na KDP, DS Rolnička Hořice na Šumavě uvedl Nebojte se nic čarodějnic Antonína Švece st., O Bedřišce a Kajetánovi Zdeňka Kozáka hrál FIKAR – divadelní a osvětový spolek Nadějkov a na závěr Bechyňský divadelní spolek Lužice Bechyně uvedl hru Jaromíra Břehového Rejžák z Prahy.

Štítina věnovala **Štívadlu** poslední týden v dubnu. DS Slavkov u Brna uvedl dvě jednoaktovky J. K. Tyla Jak na Šelmy a Námluvy A. P. Čechova. Divoch Vřesina jako host přehlídky zde byl s hrou Švagřičky Erica Assousse, Divadelní soubor Svatopluk při DK Hodonín přijel se dvěma jednoaktovkami Jeana-Michela Ribese z cyklu Divadlo bez zvířat - Mořský racek a Monika. Na správné adrese od Marca Camolettiho předvedlo Divadlo Grunt Smolkov, DS Opona - Želechovice nad Dřevnicí uvedl hru autora V. A. D. Kladno Kazimíra Lupince Sága rodu Rassini. Poslední soutěžní soubor byla místní ŠAMU Štítina s Fantastickou ženou Norma Fostera, za kterou obdržel od poroty ve složení Tomáš Hradil,

Juraj Hádera a Pavel Dorazil doporučení na KDP. Na závěr vystoupil host přehlídky Divadlo Devítka s hrou Erica-Emmanuela Smitta Enigmatické variace.

V Němčicích nad Hanou měla porota - Jaroslav Kodeš, Ladislav Vrchovský a Juraj Háder z čeho vybírat. Program tvořily: DS Slavkov u Brna s pohádkou Ivy Kočí Pekelné plány, Morkovští ochotníci s krimi komedií Marie Tesař Přepadení v Kroměříži, DS bratří Mrštíků Boleradice přivezl Pohádku máje Viléma Mrštíka, DS Rájec – Jestřebí se představilo komedií Petera Shaffera Andělíka a laskavec, Divadlo Strom Brno nastudovalo pohádku Jana Říhy Kocourek mořeplavec, DS J. K. Tyl Brodek u Přerova zase komedii Kazimíra Lupince Upokojenkyně. DS Větrák Pivín si připravil komedii České nebe autorů J. Cimrman, L. Smoljak, Z. Svěrák, Červiven Bruntál se představilo činoherním divadlem pro mládež Přes překážky ke hvězdám Petry Severinové a Červiven senior Bruntál pak hrou bratří Čapků Adam stvořitel. Divadlo Opona Zlín nabídlo pohádku Petra Johanssona Emma a trollí sen, BODLÁK Bernacké Ochotnické Divadlo nastudovalo hudební komedii Gábora Drégely a Jerzy Jurandota Dobře ušitý frak a nakonec DS Bezchibi Brtnice sehrálo komedii Normana Robinse Do hrobky tanečním

krokem. Porota nominovala Upokojenkyně a doporučila Pohádku máje.

Josefodolské divadelní jaro odstartovalo Sousedské divadlo z Velké Bukoviny, které pozvalo diváky na sérii anekdot Tříkrát s Leacockem, Hodkovické amatérské divadlo přivezlo do Josefova Dolu Lásku od Mohelky a jevištní provedení komiksu Pavla Čecha upravené a režírované Ladislavem Valešem Za prkenou ohradou porota ve složení Petra Richter Kohutová, Miroslav Král, Petr Hruška a Karel Vlček nominovala do programu Krakonošova divadelního podzimu. Dále ještě Havlíček Zákupy uvedl hru Jany Pacnerové Rocker a dvě staré dámy, překvapením josefodolské přehlídky pak bylo představení (Ne)prodejné manželky Jeremyho Lloyda a Johna Chapmana a Divadelního souboru TJ Sokol Roprachtice. Soubor Jirásek z Olešnice dal sám sobě těžký úkol. Přehlídkové představení Procházkova evergreenu S tvojí dcerou ne v neděli dopoledne mělo premiéru.

Žlutickému divadelnímu létu patřil konec května. Tam porotci Jaroslav Kodeš, Petra Richter Kohutová a Rudolf Felzmann vybírali ze sedmi inscenací. Začínal DS Kolofantí Koloveč vlastní hrou Martina Volfa Peklo na zemi, další den začínal DS J. K. Tyla Mýto hrou Ach, ta něha našich

dam! od Jeana-Claude Danauda a obdržel za provedení nominaci na KDP. Přehlídka pokračovala vystoupením DS při MKZ Horšovský Týn s inscenací hry Michaela Fahrnera Neběhej s nůžkami v ruce, domácí soubor Žlutičan Žlutice se uvedl novou hrou Jaromíra Břehového Možná přijde i primátor a Ochotnický divadelní soubor Jirásek 2012 Losiná uvedl operetu Járy Beneše Uličnice. V neděli završila přehlídku dvě představení – Nevěrníci od Oldřišky Ciprové v provedení divadla MAEBH Záluží, které obdrželo doporučení na KDP, a Jak uvařit žábu Petra Strnada od Zakázaného souboru Chrást.

V polovině června pak maraton postupových přehlídek zakončilo **Miletínské divadelní jaro**. Zde se utkaly tyto soubory: SDS Erben Miletín uvedl od Vlastimila Pešky Dlouhého, Širokého a Bystrozrakého, s Rejzákem z Prahy Jaromíra Břehového se ucházel o vavřín divadelní soubor Heřman, soubor DOVEDA Sloupnice uvedl muzikál Garyho Edwardse s podporou Dovedy Legenda o zbloudilých duších, jako inspirativní představení uvedlo Divadlo Exil Pardubice hru Nicolase Bedose Do zdi. Všenorská divadelní společnost předvedla komedii Laurenta Buffie Tik Tik, hostem bylo ukrajinské divadlo Vizavi Kyjev s hrou Stefana Zweiga Dopis neznámé a DS Zdobničan Vamberk soutěžil s hrou Roberta Thomase Past na osamělého muže. Neděli zahajovalo inspirativní představení Pohádka perníková, šípková a červená v provedení Týbrďo divadlo!, na závěr vystoupil divadelní spolek HRRR s hrou Josefa Sedláka Jak chutnájí domácí buchty. Porota ve složení Alexandr Gregar, Petr Kracík a Regina Szymiková nominovala na KDP Dovedu Sloupnici.

System postupových přehlídek se vydařil, za což děkuji všem pořadatelům, soutěžícím souborům a podporovatelům ochotnického činění vůbec. Nakonec se ale stejně nemůžeme vyhnout sem tam nějakému onemocnění – ale to již k životu patří. Přěji proto hodně zdraví.

Pepa Hejral

Někdo tančí u tyče, jiný se sloupem

Ve čtvrtek se Krakonošův divadelní podzim loučil s nováčkem přehlídky, a to s DS J. K. Tyla Mýto, který přivezl do Vysokého nad Jizerou hru Ach, ta něha našich dam!

Na shledanou přišla řící Marcela Škodová, která tvrdila, že po dvou dnech už může návštěvníky z Mýta nazývat svými přáteli. „Křest máte za sebou a budete do budoucna určitě dobrými reprezentanty kraje, který vždy vysílal kvalitní zástupce,“ dodala Marcela a darovala bedýnku plnou dobrot.

René Keller předal záznam výkonu Mýtských na vysockém jevišti, což vyvolalo velké nadšení u režisérky Petry Končelové. Hosteska Eliška S. ztratila hlas. Můžeme se jen dohadovat, zda to bylo tím, že na větrném povětří prochladla, nebo to bylo z velkého nočního juchání s členkami souboru z Mýta na Aktivu.

Nicméně, když nemohla nic prásknout Eliška, zastoupil jí půlprezident Standa. „Na tom večeru v Aktivu byly tyhle dámy, co jsou tady, a já taky. Pak přišli nějací volejbalisti, asi domácí. Začalo se hrát a děvčata začala se sportovci šíleně tancovat, až jeden z volejbalistů ztratil veškeré síly,“ popisoval taneční amok Standa a pokračoval: „Figury párové byly divoké, děvčata měla

hlavu až na zemi, ale ta jedna, ta byla zklamaná. Neměla tanečnicka. A tak se rozhodla ho nahradit sloupem. Tančila s ním jak o život. To jsem v životě neviděl,“ sděloval zážitek ze středěční noci půlprezident korupčního spolku. Rozdal své sranda/standárky a popřál šťastnou cestu domů.

(jn)

Říkáme jí Bludička

„Ve Vysokém je to jedna velká emoce od začátku až do konce. Vůbec jsme nevěděly, kam jedeme a co nás tam čeká, byly jsme nepolíbené, ale to už nejsme. Cítily jsme se jak nějaká královská delegace, protože máte celou přehlídku se servisem pro soubory vymyšlenou skvěle. Vždycky říkám, že nejvíce je, když se událost dotkne vašeho srdce, a to se vám tedy daří. A tak jsme se v souboru domluvili, že i když příští rok nepostoupíme, tak přijedeme, abychom tu s vámi byli,“ okomentovala první účast na KDP režisérka Petra Končelová.

K přípitku na rozloučenou tentokrát Honza Hejral vyzval Vladku Kodouskovou. Ta byla za tu nečekanou příležitost velmi ráda. „Petra je skvělá holka. Jen se divím, že do Vysokého došla, protože ona vždycky všude zabloudí. Proto jí říkáme Bludička,“ smála se Vladka.

(jn)

DS bratři Mrštíků Boleradice přivezli ze svého kraje typické ovoce, a to jak v pevném stavu, tak v perlivé formě. Tradiční burčák měl velký úspěch a brzy byly džbánky prázdné.

Hledám, hledáš, hledáme!

Ve čtvrtek brzo odpoledne bloudila kolem divadla a kostela sv. Kateřiny nešťastná paní Marie. Chodila, rozhlížela se a neustále vrtěla hlavou. Co ji tak trápilo? Enu, její auto zmizelo. Prostranství před divadlem se zaplňovalo v očekávání vítacího rituálu boleradického souboru a Mařenka počala ztrácet naději, že rodinný dopravní prostředek najde. Stáhla se do ústraní, ustoupila ze zaplněného prostoru na tzv. ryneček za vysockou pekárnou a co byste řekli? Bylo tam! Stálo

tam poslušně a úhledně zaparkované čekalo, až do něj majitelka nastoupí a odjede ke svému domovu.

Zdá se, že hledání všeho druhu začíná být ve Vysokém místním fenoménem. Konce pátrání jsou prozatím úspěšné – hledali a našli jsme signál, režisérka Bludička hledala našla cestu do Vysokého, Mařenka objevila po usilovném hledání svůj vůz.

Jen se kapku děším, co budeme hledat příště? Ještě, že na ty nové záhady už letos nezbyvá mnoho času. Tak příští rok to

snad s námi bude lepší. A nebo taky ne.

(jn)

Vysočtí si půjčují hostesku z Boleradic

„Nejsme si úplně jistí, zda je strategické vás Boleradické u nás ve Vysokém vítat,“ pravil starosta DŠ Krakonoš a technik STDK Jan Pohanka při včerejším vítání před divadlem. A hned navázal: „Informační služba naší techniky totiž zjistila, že boleradický soubor dlouhodobě a systematicky pracuje na přetahování členů našeho spolku. V posledních letech už byli v hledáčku mnozí, někteří se možná pamatují, nicméně vůle našich mužů byla pevná.

To jste si ale uvědomili i vy a zkusili to z druhé strany. Došlo to tak daleko, že vaši hostesku jsme si museli letos vypůjčit už vlastně přímo z Boleradic,“ připomněl Honza.

„Nicméně přátelé, moc se neradujte, protože my už v současné době v naší technice tajně cvičíme nového technika z vašich řad, víte! Být vámi, tak bych se nesmál. Dělá už veliké pokroky. On už té vaši hostesce umí podržet oponu, víte?!“ doplnil svého kolegu

z STDK Jan Vaverka ml. s tím, že se ve Vysokém proslýchá, že hru, s níž Boleradičtí přijeli, hráli už zhruba dvacetkrát. „Jenže z důvodu zásahu jakési vyšší moci nebo spíš nemoci, někteří z vašich členů budou mít přesto všechno dnes neplánovanou premiéru. A tak bychom nejen jim, ale vám všem chtěli popřát, aby se to sychravé podzimní drama, se kterým jste včera přijeli, nakonec proměnilo ve vámi avizovanou jarní pohádku,“ dodal druhý Honza, tentokrát Vaverka. (jn)

Přál bych si – i vám!

*Pátek je a, moji milí,
to je prostě znamení,
že zítra nastane konec –
a na cestu balení.*

*Co si přáti do dnů příštích,
napadá mě v rýmech hned:
By lidi přestali blbnout,
nekomplikovali svět.*

*Bychom se v tomhle čase
sešli tady za rok zase.
Aby opět milo bylo,
míň mrtvol se urodilo.*

*Malý – velký sál by žil
a vždycky se zaplnil.
Bych zas potkal všechny známé,
ať se na co těšit máme.*

*A já, což vám slíbím rád,
budu opět rýmovat.
(jh)*

Došlo do redakce

Milá Vladko a všichni milí
půdičkáři!

Děkuji Vám za přání. Osłavy
jednaosmdesátin jsem nepřehá-
něl (stačil jeden frťan vlastno-
ručně vyrobeného likéru z aronie
a rumu) a místo tradičního okru-
hu po úpatí Sněžníku mi stačil

výstup k rozhledně a zpět, což
jsem absolvoval s naší starou
čubou Betsy (oba jsme slabí na
uši a nohy). Takže mohu konsta-
tovat, že ještě jsem živý a dokon-
ce při smyslech.

O to víc mě těší pozdravení
půdičkářů, podle fotky se velké

personální změny nekonají. Rov-
něž mě hřeje vědomí, že jsem
skončil včas, takže na mne nej-
spíš vzpomínáte v dobrém. Moc
jste mě potěšili!!!

Rudolf, penzista na Sněžníku

P.S. Přidávám foto z dnešní-
ho výletu, jen samospoušť na
mém starém foťáku si dělá, co
chce, takže moc toho není vidět
a ta tmavá skvrna přede mnou,
to jsou záda Betsinky, odmítala
se otočit k foťáku... Za mnou je
strom, z něhož čerpám energii,
jen tak jsem ten výstup na vrchol
byl schopen absolvovat.

POZOR, aktuální dopravní omezení!

Od 7. do 9. října se bude v Ro-
prachticích opravovat povrch sil-
nice číslo II/290 od křižovatky se
silnicí číslo II/289 směrem do Ro-
prachtic. Celý úsek bude proto
úplně uzavřený. Autobusové spo-
je linky 953 vždy do 8 hodin Ro-
prachticemi projedou, ostatní
spoje a spoje linky 955 pojedou
mezi Vysokým nad Jizerou a Po-
niklou po objížděné trase přes Tříč

a Jablonec nad Jizerou a nebu-
dou stavět v Roprachticích. Spo-
je linek jedoucích po objížděné
trase mohou mít ve směru do
Jilemnice a Vrchlabí od zastávky
Poniklá, Na Mejtě a ve směru do
Tanvaldu od zastávky Vysoké n.
Jiz., nám., zpoždění 5-10 minut.
Více informací najdete na
<https://www.iidol.cz/aktuality>

PENZION
AKTIV

Liberecký
kraj

MINISTERSTVO
KULTURY

EMBA
SOLID BOARD & BOXES

SENÁT
HABANOVSKÝ ÚSTAV

Liberec
Český rozhlas

nadace
PRECIOSA

mase
Pojišťovna

REKUPER steinel

NS

COMEWOO
Dobrotivý a ekologický

DOG FISH
DIGITÁLNÍ AGENTURA

CHA
KAPKA

noabe

NA

Apartmenty
Sachty

Dnes vaříme recept z Moravskoslezského kraje

Celý týden na zadní straně Větrníku přinášíme typické recepty z krajů, z nichž přijely na KDP souborní soubory. Dnes odpoledne a večer se na jevišti vysokého divadla představí ŠAMU Štítina. A tak jsme oslovili přímo Václava Bendu, který nám prozradil recept na svůj **špek z iberských prasat**. Je skutečně vynikající, pokud mi nevěříte, pak dnes přijďte na vítání před divadlo – Václav mi prozradil, že přinese kousek „dospělého špeku“ na košť.

Základem všeho je špek z iberských prasat – jen ta mají ten správný špek na čtyři prsty vysoký. Z něj si připravíte tzv. šrůtky o váze 1 – 2,5 kg. Potom přijde to hlavní – naložení do soli a česneku. Nejdříve propíchnete povrch špeku např. vidličkou, aby do šrůtku „prolezlo“ co nejvíce nálevu. V žádném případě nepoužívejte rychlosůl! Ta by totiž zadržela krev a špek by pak byl červený. Popíchaný špek pomazete česnekovou pastou – počítá se 2 dkg pasty na kilo špeku. A na první natření se přidávají ještě 2 dkg soli. Natřete šrůtky ze všech stran, uložíte do bečky (vhodné nádoby) a to celé pak dáte na týden do chladáku při teplotě zhruba 2-8 °C, přičemž každý druhý den je třeba šrůtky přeložit – spodní budou nahoře a vrchní dole – a dolít znovu převařenou vodou po okraj. Po týdnu zalijte vodou tak, abyste měli v nádobě desetiprocentní solný roztok. Takže na 10 litrů vody počítá Václav 1 kg soli. V nálevu necháte šrůtky dál ležet a jednou týdně se opět přeloží. Celková doba naložení špeku do solného roztoku a pomazaného česnekovou pastou je 6-8 týdnů

v chladáku.

Po té době, nejlépe večer, se šrůtky špeku vytáhnou z nálevu, pečlivě umyjí vodou od soli s česnekem, propíchnou se a protáhnou motouzkem. Poté se zavěsí tak, aby do rána všechno odkapalo a bylo pokud možno suché, protože jinak se při uzení nalepí na špek saze. „Pak roztopím nejlépe ráno uzák (rozuměj udirnu) na 80 °C, uložím do něj připravené šrůtky a udím celý den. O půlnoci přiložím, ráno znovu, vytopím na 60-70 °C a držím teplý uzák celý den až do příštího rána. Pak šrůtky vyndám. Vychladlý, na tenké pásky (plátky) nakrájený špek se podává na čerstvém chlebě posypaný jemně červenou mletou lahůdkovou paprikou jako jednohubky k posezení,“ uzavírá Václav Benda.

A když už máme dobrý domácí špek, tak Václav přidal ještě jeden recept, jehož přísadou právě tento špek je a mají ho prý rády děti.

Vaječná smaženice na špeku s droždím

Rozpálím špek, dám tam cibulku a když zešklovatí, přidám kostku droždí. To se začne rozpouštět a teprve, když se sráží, když tvoří hrudky, tak do toho dám vajíčka, sůl, pepř, zamíchám a řídkou smaženici servíruju.

Tak vám s Václavem Bendou přejeme dobrou chuť. (jn)

sobota 8. října 2022		
kdy	co	kde
9:30	rozborový seminář	malý sál
11:30	loučení Štítina	malý sál
15:00	Maude, Lionel a prst Jacksona Pollocka Česká Lípa	
20:00	závěrečné vyhodnocení	velký sál
	sejkorák	velký sál

Větrník, zpravodaj 53. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Lukáš Frydrych, ilustrace Petr Kolínský, technické zpracování Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal. Tisk povolen MK ČR E 22952.